

טוראי

דב (דוביק) שייטוביץ

18/5/1929-8/4/1947

נפל בכ"ח באדר תש"ח

בן 19 בנופלו

חיל רגלים

מקום מנוחתו בית העלמין

להבות הבשן

דוביק בדגניה ב'

שייטוביץ, דוב (דוביק, דובצ'ה)

בן צפורה ומשה, נולד ביום ח' באייר תרפ"ט (18.5.1929) בחיפה. לאחר שסיים את בית-הספר היסודי בקרית חיים נשלח ללמוד מסגרות. אולם מפני שאהב חופש ומרחבים לא השלים עם מקצוע שריתק אותו למקום אחד. דוב יצא ב-1945 להכשרת נוער בדגניה ב', שם התבגר ועבד מתוך סיפוק רב ושמחת-יצירה בכל ענפי המשק, בייחוד במספוא. אחרי כשנה הצטרף לפלמ"ח עם בני הכשרתו, חברי "התנועה המאוחדת".

עם פרוץ מלחמת-העצמאות השתתף כמקלען במרבית הפעולות בגליל העליון: בקרבות צפת ועין זיתים, בליווי שיירות בין קיבוץ דן לטבריה, ועוד. במכתביו הרבים מאותה תקופה הביע את געגועיו הביתה ודאגתו לבני המשפחה וגאוותו על עמידת הגבורה של צבאנו. דוב נפל ביום כ"ח באדר ב' תש"ח (8.4.1948) בהגנת להבות הבשן. הוא יצא עם יחידתו לעזרת המשק ורץ ממקום למקום עם מקלעו כדי לאבטח את מקומות-התורפה. בשעה שהחליף את עמדת המקלע פגע כדור בבטנו. הוא עוד הספיק למסור דרישת שלום לבני ביתו והוציא את נשמתו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בלהבות הבשן. באחד ממכתביו האחרונים תיאר בהתפעלות את נכונות החברים הלוחמים להגיש עזרה

איש לרעהו אף בקרבות הקשים ביותר: "...היה שם קרב קשה ואז

ראיתי כמה טוב כל אחד ונכון לעזור ולהושיע..."

כאילו על עצמו העיד ועל הקרב האחרון שבו

השתתף.

הילדות בקרית חיים

“בהתחלה גרנו אצל משפחה ערבית בחליסה,

ב1933 התחילו המאורעות באזור ובעל הבית

ביקש מהמשפחה להישאר והוא יגן עלינו אבל

ב1934 לאחר שהוקמה קרית חיים ההורים החליטו

לעבור לשם”

כשהיינו ילדים/רות ריכטר

וכשנרוץ מהר חפוזים
להשיג בכבוד פת לחמנו,
לא עוד נשוב, נהיה כחולמים,
אין תמימות של ילדות בלבנו.

אהבנו, קריה, חולותייך
רחשיו של הים בלילות.
אהבנו, קריה, את בתייך,
נובטים כך, פתאום, צומחים
בחולות.

ובשבת, לעת ערבית,
כשנבוא לקריה ברוכת פרחים,
ילחשו זלזלים בחיבה ובשקט:
"ברוכים הבאים!"

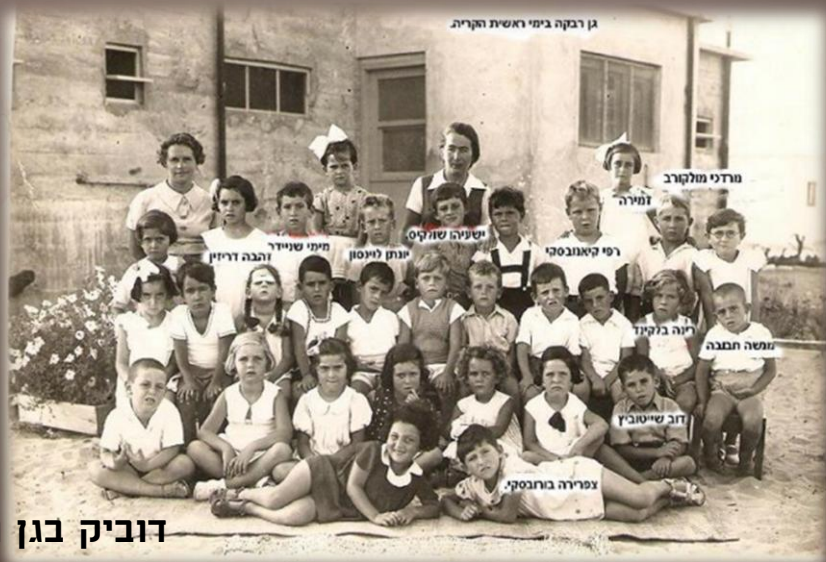
כי ביניהם נסיר מסכות,
שוב נחזור, נהיה כילדים.
נופם יאיר באור של פיוס,
יברך, יחיך אל חוזרים.

כשהיינו ילדים,
עמדו בתים לבנים בצד הרחוב,
ועצים צעירים שגדלו אט עמנו
טיפסו אל האור.

וכשירד היום לאיטו,
ושביל האש בער בשוליים,
ראינו חול ניגר בגבעה,
וצרצר מכור מול שמים.

עכשיו כבר קצת בגרנו,
פוסעים לאט אל יומנו גדוש
טרדות.

ועצים צעירים שצמחו אט עמנו
לומפים שמי מרום.

דוביק בגן הילדים

"דב היה עושה לי מבחני אומץ כדי לחשל אותי, לדוגמא: ללכת

מצד אחד של המדרכה לצד השני ולא לדרוך על אף קו."

"מבחן נוסף קרה כשהיינו יורדים לכיכר חמרה (היום כיכר פריז)

ששם היה שוק ערבי ואז דב היה מתחבא ובודק איך אני (גייזי)

אתנהג. הוא לימד אותי לדוג בקישון..."

"דב אסף חבר'ה לגנוב דברים מהמסעדה של בי"ס כדי להעביר

למשפחה קשת יום..."

"דוביק

ואני"

לקראת הקמת המדינה הגיעו עולים והתחילו לבנות את הקריה,
בבתים לימדו עברית. קרית חיים מחולקת למזרחית ומערבית,
נהיה מתח ביניהן בתקופת "המדינה שבדרך". קליטת עליה,
מעפילים, תחושת קיפוח לעומת המערבית שסימלה ידע, תרבות
וכלכלה.

החינוך בא מהבית, בית הספר והתנועה. כולם היו בתנועת נוער
כזו או אחרת, המסר היה: אתם חיים במדינה בדרך שנלחמת על
הקיום ללא משאבים, תנו לה כל מה שיש לכם. במלחמת
העצמאות היה אחוז הנופלים היחסי בקריה מהגבוהים בארץ.

**דוביק
ושולה
אחותו**

דוביק עונד את שעון בר המצווה

"אבא עבד ברכבת במפרץ חיפה, דב לימד אותי

להתפלח לרכבת, לקפוץ ממנה ואז לשחות בים

ממיכלי הנפט ועד לעומק הים ולאוניות."

**אבא משה- מתנדב
משטרת הישובים העבריים**

**"ההורים שלנו עבדו כל היום, דב והחבר'ה היו
מסתובבים ועושים מעשי קונדס במקביל להצטיינותו
בבית הספר... ההורים מרדו בבריטים, בבי"ס א' היו
אימונים של ההגנה. "**

דוביק, אמא וגייזי

"היתה לנו ילדות נהדרת. כל הקריה היתה

דיונות.. בחורף אפשר היה לרכב על אופניים.."

דוביק ואחותו
שולה

"שלחו אותי הבית כי לא שילמונו לבי"ס, אמא הלכה

לשכנים לעשות מגבית..זו רוח הקריה."

הפלמ"ח

הפלמ"ח (ראשי תיבות: פלוגות המחץ), היה הכוח הצבאי הסדיר של "ההגנה" בארץ ישראל בשנים 1941-1948. הוא נוצר מראשיתו כדי להיות הכוח המגויס של "ארגון ההגנה" שהגדיר את עצמו כצבא העברי של המדינה היהודית שהייתה בדרך.

השפעתו של הפלמ"ח על תולדותיה של מדינת ישראל, על תרבותה ועל ההיסטוריה שלה, חורגת מתחום תרומתי הצבאית, החשובה כשלעצמה.

בימיה הראשונים של מלחמת העצמאות היה הפלמ"ח עמוד השדרה של הצבא החדש, השתתף בקרבות בצפון ובמרכז, ונשיא בעול הגנת הנגב כולו, עד שהתארגן צבא ההגנה לישראל, התגייס והחל בפעולה. מעבר לתחום הצבאי, הפלמ"ח תרם רבות בתחומים מגוונים ובהם המאבק בשלטון המנדט הבריטי בארץ ישראל, ההעפלה והעלייה לארץ ישראל, ההתיישבות, התרבות והספרות העברית והזמר העברי.

הפלמ"ח יצא הוויה ייחודית של לוחמים, חלוצים ומפקדים, אשר התגלם בדמויות כגון: יגאל אלון או יצחק רבין. עם הקמת המדינה וצה"ל ב-1948, פורק מטה הפלמ"ח ויחידותיו שולבו בשורות

הכשרת דגניה ב'

אנשי הגרעין המרכזי שלה נמנו על מקימי 'התנועה-
המאוחדת'. התארגנות הגרעין ויציאתו להכשרה
קדמו להקמת התנועה. ההכשרה יועדה להוות
השלמה לקיבוץ פורייה, אולם אירועי המלחמה מנעו
זאת. בסוף 1948 התגבשה קבוצה מבין חברי
ההכשרה שתבעה עלייה עצמאית להתיישבות.
למטרה זאת התאחדו עם הכשרות אחרות של
התנועה.

חטיבת יפתח

חטיבת יפתח היא חטיבת

פלמ"ח שהוקמה בגליל בעצומה

של מלחמת העצמאות, בסוף

מאי 1948. החטיבה פורקה ב-

2014.

בראשיתה, כללה החטיבה שני

גדודים: הגדוד הראשון שחנה

במשקי העמק, פעל בעמק בית

שאן, בגלבע,

באזור חיפה ובגליל המערבי,

והגדוד השלישי שפעל בגליל

העליון ובסביבתו. בשלהי 1948

הצטרף לחטיבה גם הגדוד השני,

שחנה בנגב בראשית המלחמה

והשתייך אז לחטיבת הנגב (היא

חטיבה 12).

סמל חטיבת יפתח

"הפלמ"ח שחרר את המעפילים והוליך אותם לבית אורן,
הבריטים הקיפו את בית אורן כדי למצוא אותם. אנשים מכל
האיזור באו להקיף את הבריטים כדי למנוע זאת.
דוד שלנו גר ליד חורב בערך באותו זמן ב-3 לפנות בוקר דב דפק
לו בדלת, נכנס עם בוך ואמר: "אל תשאל כלום, רק תיתן לי
מקלחת, בגדים ולישון.."

דוביק בדגניה ב'

דגניה שלי

וְהַיּוֹם כְּשֶׁבִּאֲוָפֶק דּוֹאוֹת חֲסִידוֹת

וְכִנְרַת זֹעֲקַת חוֹפִיָּה

וְהַכֵּל כֵּה מוֹבֵן כְּסִיפּוֹר אֲגָדוֹת

כִּמוֹ הָאָרֶץ בְּאֶלֶף נוֹפִיָּה

שׁוֹב נְבִיט מִשְׁתָּאִים בֵּין שׁוֹמְחָה לְדִמְעָה

בְּאוֹר הַחֲזוֹן הַשׁוֹפֵעַ,

וְעִשְׂרוֹת קְבוּצִים בְּכָל גֵּיא וְגִבְעָה

עוֹד זֹרְמִים עִם הַיָּס הַבּוֹקֵעַ

זוּהִי דִגְנִיָּה שְׁלִי

אִם דּוֹרוֹת שֶׁחֲלָפוּ

זוּהִי דִגְנִיָּה שׁוֹרְשִׁית כִּמוֹ יָמֶיהָ,

זוּהִי דִגְנִיָּה שְׁלִי שֶׁפָּנִיָּה יָפוּ

כִּיפִיָּן שֶׁל מֵאָה שְׁנוֹתֶיהָ

עַל דִּגְנִיָּה הָעֶרֶב יוֹרֵד חֲכָלִילִי

מִתְעַרְבֵּל עִם רוּחוֹת עַל הַמַּיִם

וְכִנְרַת כַּחֲלָה בְּשִׁלּוֹה הַלִּילִית

מְעִירָה כּוֹכָבִים בְּשָׁמַיִם

וּבִינּוֹת לְעֵצִים עוֹד תִּבְעַר לְהִבָּה

הַנוֹשָׂאֵת מֵאוֹם גֹּ'נִי גִּוְנִיָּה

וְהַמִּית חֲלוּצִים עֲטוּרֵי גֵּאוֹה

מְרַעִיפָה אֶהְבָּה עַל בָּנֶיהָ

זוּהִי דִגְנִיָּה שְׁלִי

אִם דּוֹרוֹת שֶׁחֲלָפוּ

זוּהִי דִגְנִיָּה שׁוֹרְשִׁית כִּמוֹ יָמֶיהָ,

זוּהִי דִגְנִיָּה שְׁלִי שֶׁפָּנִיָּה יָפוּ

כִּיפִיָּן שֶׁל מֵאָה שְׁנוֹתֶיהָ

עוֹד זֹרְמִים בְּשִׁבְלִים סִיפּוּרֵי רֵאשׁוֹנִים

עַל גּוֹרֵן סָמוֹק לְחַיִּים

וְתַמּוּנוֹת שֶׁקָּפְאוּ בְּמִבְעַ-הַפְּנִים

וְכֵאֵב שֶׁנִּחְרַט בְּשׁוֹפְתִים

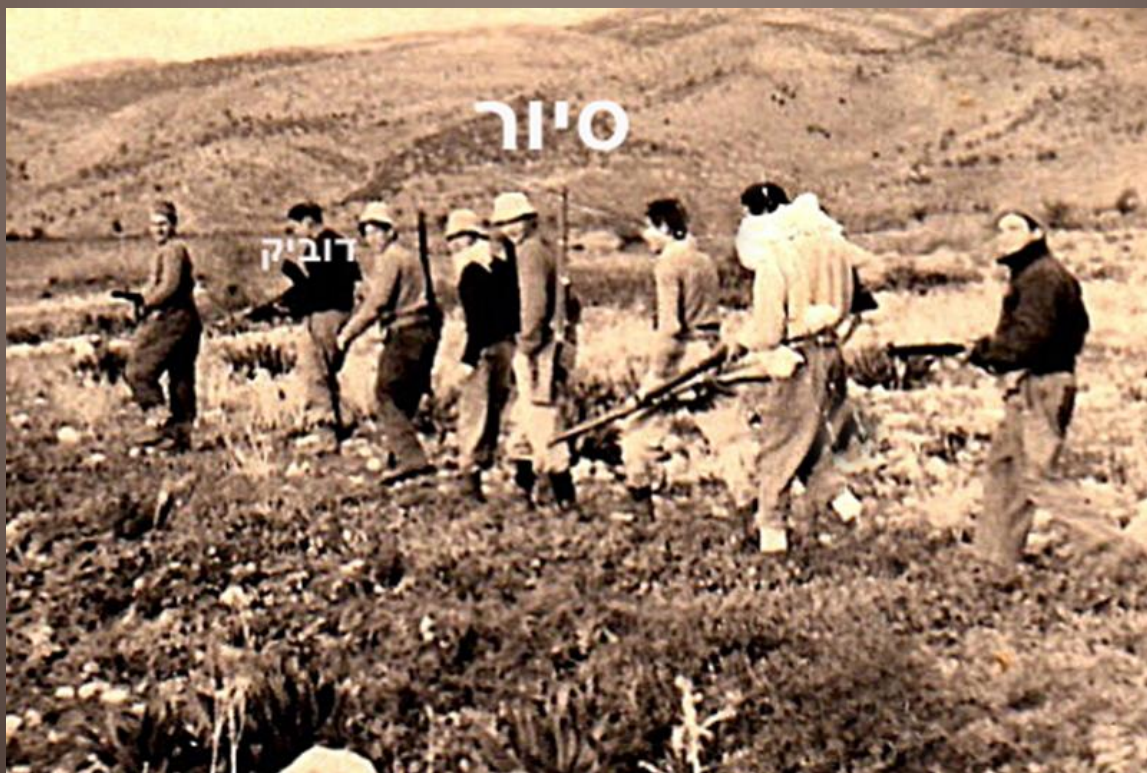
וְגִבֹּם הַשְּׁפוּף שֶׁל נוֹשָׂאֵי הַתְּקוּהָ

מִכָּל עֵץ וְגִבְעָה שׁוֹב יוֹפִיעַ

וְהַזֶּרַע הַקָּט שֶׁצָּמַח וְגִבָּה

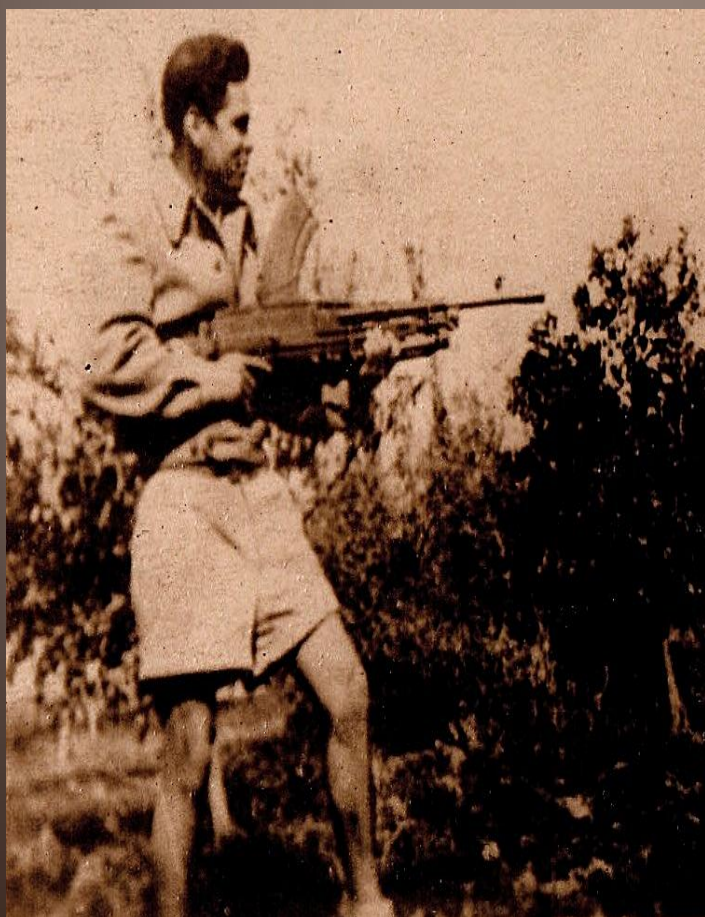
כָּל שָׂרֵב וְכָל סֶעַר יִרְגִיעַ.

דב כתב הרבה מכתבים בזמן המלחמה, באחד מהם כתב :
"אני צריך שתשלחו לי חצי לירה, יש לי חבר צביקה שמצלם
ואני רוצה להשתתף בפיתוח. יום אחד ביקש להפסיק לשלוח..
צביקה נהרג. צער גדול"

דוביק בסיוור בגליל

דב נשלח לבסיס בדן ובהמשך ללהבות הבשן.
אמא תמיד היתה אומרת שלשנוא זה לא טוב, זה גורם
למלחמות וזה רע ובסוף יש הרוגים אצלנו ואצלם. יום
אחד נסענו ללהבות הבשן לא היה כביש באותה
תקופה אז היו אוספים אותנו עם מרקטור ועגלה.
כשהגענו הנשים והילדים כבר נשלחו לעין שמר ושם
נשארו הלוחמים וחסיה.

**דוביק
בדן**

חסיה היתה האחות של הקיבוץ שבחרה להישאר עם הלוחמים, דבר זה לא הפתיע אף אחד אחרי ששמעו את סיפור חייה. היא היתה בשואה ליד גטו בפולין, בעלת חזות ארית, שכרה דירה וקישרה בין הגטו למחתרות המשיכה לעשות זאת בביאליסטוק ובסוף ביערות. היא אספה יהודים מבתי יתומים נוצרים הבריחה אותם לאיטליה ומשם באוניה לארץ, הם נתפסו על ידי הבריטים ונשלחו לקפריסין, לנוה ים – עתלית ומשם כ-80 ילדים לגן שמואל. עד היום קוראים להם ילדי חסיה.

חסיה היתה המלאך של להבות הבען. כל שנה היתה מארחת אותנו ודואגת לקברו של דב.

דוביק בשירות הפלמ"ח בגליל

**"בכ"ט בנובמבר היתה מלחמה על הדרכים,
אמא רוצה לנסוע לצפת לפגוש את דב והוא
מסרב..."**

**דב מאוד התבגר במלחמה, הוא מאוד שמח לקבל חבילות אך בכל פעם
שהיה חוזר לצריף היה מתבייש כי לידו יש חייל בודד שלא מקבל
חבילות בכלל. אמא שאלה לפרטיו והתחילה לשלוח לו גם חבילות.**

מכתבים מדוביק

4.2.48 דן.

שלום רב הורים יקרים, לפי מכתבכם אתם מתכוונים לבקר אותי כאן, שלא תעזו לעשות זאת. חבילה אתם יכולים לשלוח באגד, אבל נדמה לי שזה עולה הרבה כסף ולכן לא כדאי. אני לא מתנגד לקבל, אז תחליטו לבד.

מה שלום עדנה, מה שלום משפחתה, מה היא עושה עכשיו? אני מתאר לי שהיא הפסיקה ללמוד בביה"ח הממשלתי.. מה שלום אבא, איך הוא נוסע לעבוד, אם בכלל הוא נוסע? כתבו על הכל וזכרו מה ביקשתי במכתב הקודם.

שלום אליעזר, אני שמח שאתה כותב, אני מקווה שנמשיך בקשר מכתבים. כתבת לי על איתן גאון ועל גרשון ז"ל. קראתי על כך בעיתון והרגשתי כאב, אבל מה לעשות, זה רצון הגורל האכזר, כך מאבדים את טובי הבחורים, עוד נכוננו לנו קרבות ומי יודע כמה יידרש מאיתנו ... אני מסיים כי כבר אחרי חצות, חזרתי לא מזמן מ"טיול" ערב קצר. תסלח לי שאני מפסיק, ד"ש לכולם וגם למורה שלום, תמסור לו שאני מרגיש טוב ותענה לי מהר.

שלך דב

מכתבים מדוביק

21.2.48 , שבת , דן.

שלום רב לכם הורים יקרים.

את מכתבכם קבלתי אתמול בערב, ומאד שמחתי עליו אחרי שבוע שלם שלא הגיע דואר ולא שמעתי מכם .

אני חוזר וקורא את המכתב וכל פעם כאילו זו הפעם הראשונה. אני כל השבוע נמצא בנסיעות מקיבוץ דן לטבריה. מהבוקר עד הערב נוסעים. יש לזה צד טוב שפוגשים הרבה אנשים אשר מתייחסים אלינו טוב מאד. אתם ודאי מבינים מהי מטרת נסיעותיי. מפה שלחו אנשים וילדים לקיבוצים בעמק. פה בדן הכל בסדר, חוץ מקצת הפרעות בשדות. אני מרגיש טוב, אבל קצת עייף וכבר מרגישים את הצורך בחופש. כולם פה עייפים אבל אין סיכוי לחופש. אמרו לנו לשכוח את המילה הזו ולמחוק אותה מהמילון... מה שלום אבא, איך הוא מרגיש?

הוא בטח כבר התרגל לנסיעה בלווית שריקות הכדורים. אני קורא בעיתון מה קורא כל יום בוואדי רושמיה וזה אמנם מדאיג מאד.

אבל אם אתם קוראים מה נעשה פה

בסביבה בין דן לטבריה, אז גם כאן "שמח". אני נמצא תמיד
בשיירה שנוסעת פעם ביום הלך וחזור. לפעמים קורה שנשארים
ללון באיילת השחר. תלוי במצב, יש בדרך כמה כפרים נבזיים
שמוכרחים לעבור אותם. פה נוסעים רק באוטובוסים משוריינים.
אני זקוק כבר לחופש לראותכם. בימים כאלה טוב היה להתראות
לפעמים. חבילות מספיק לשלוח פעם בחדש. שלחו דברי מתיקה
וחלבה, זה חסר פה. אנחנו מקבלים באוטובוסים הרבה "דברים
טובים" נהיינו אנשים מכובדים...וודאי קראתם מה שקרא במנרה
אתמול ושלשום: נהרגו שלשה אנשים שלנו. שניים היו חברים
טובים שלי, שחייתי איתם יחד בזמן האחרון. הם שניהם מנוער
עולה הנמצא באיילת השחר, היה שם קרב קשה של כמה שעות,
הסביבה שם מאד פראית וקשה.המצב היה קשה מאד, אבל אז
רואים כמה כל אחד טוב ומוכנים לעזור איש לרעהו.
שלום שלכם דב.

מכתבים מדוביק

“שלום לך אליעזר, אני מודה לך על המכתב שכתבת לי ואני שמח לקוראו. טוב שאתה כותב הרבה, זה נותן לי הרבה וככל שתוסיף לכתוב כך תוסיף לי יותר מצב רוח טוב. חכתי למכתב מכם שבוע שלם, וזה היה לי כמו חודשים, יום יום חיפשתי בדואר והייתי חוזר מאוכזב. כשאני כותב להורים זה מכוון גם אלייך. בדגניה הייתי פשוט עייף ועצלן, אבל עכשיו מוכרחים לכתוב. אני מתפנה לכתיבה רק בשבת, כי כל ימי השבוע אני “עסוק”

מ-6 בבקר עד 6 בערב. המכתבים והחבילות מראים לי שאתם בבית חושבים עלי. לא ידעתי שאתה בתנועת נוער, אני שמח שמצאת את דרכך, מכתבך פרוש לפני ואני חוזר וקורא בו. אתה מספר לי על המשוריינן שדפוק כולו מכדורים, היית צריך לראות את הטנדר שלנו, לולא השריון הוא היה נראה כמו רשת. ד”ש לאבא אני דואג בעיקר לו, שיהיה בריא ואני מקווה לראותכם בקרוב. בנוגע לעט אני כותב בעט לא שלי, אבל לא הכרחי שתשלח לי, אני לא רוצה לדרוש יותר מדי.”

מכתבים מדוביק

דן (בלי תאריך)

להורים שלום רב,

”קודם כל תודה על ההודעה ששלחתם לי בעיתון. כל זאת הייתי יותר מרוצה

עם היו מגיעים המכתבים. אני שמח שאתם בריאים. הערב תקפה אותי

הרגשת יתמות מוזרה, אולי מפני הגעגועים אליכם, אולי בגלל היפרדי

מחברים קרובים, בדרך כלל, פה אני מרגיש טוב, אבל הערב באופן מיוחד

תקפה אותי העצבות ואני מבין מדוע.

אני גר פה בצריף, מסביב יושבים הבחורים וכותבים מכתבים, יש לציין

שגם אני התחלתי קצת לכתוב. לא קל להסתגל לחיים כאלו, כל יום אני

מסתובב בסביבה לשם מטרה מסוימת ונהנה מן הנוף. אינני עובד, אבל משהו

אחר חי חיים טובים. לפעמים שמח וטוב ולפעמים גם עצוב. רוב הבחורים

נלקחו לירושלים והבנות נמצאות בדגניה. ברחוב שלנו בקרית חיים, ודאי אבל

על מות איתן גאון, בחיק העתיד עוד נכוננו לנו הרבה צער ומכאובים, אך אף

על פי כן נמשיך בדריכות הגוף והנפש ועל הכל הרגשת הגורל המשותף עם

החברים, על כל גילויי החברות והנכונות של כולם לסלוח איש לרעהו. הרבה

בחורים חדשים פה, היום מחשיך והבחורים מתאספים ומתחילים לשיר. אני

ממשיך לכתוב ורואה אתכם קוראים את המכתב וכנראה גם חושבים עלי קצת.

אל אליעזר אני מתגעגע מאד, מאד נכסף לראותו.”

”האם קבלתם את מכתבי ובקשתי שתשלחו חצי לירה, אני מבקש עוד

פעם, כי זה נחוץ לי. הפגישה עם החברים הייתה לי פיצוי יקר לאחר

ימים של עבודה מאומצת ומתוחה.

אילו ראיתם מה עמוקים ויפים גלויי החברות בין האנשים. יש רגעים

של דכדוך ועייפות שאיני מסוגל לעשות מאומה, ואז היחס החברי

מוסיף משהו. מצויים פה מעפילים שמכתב כלל לא מגיע אליהם,

ההורים נשארו הרחק בגולה, אין מי שיכתוב להם. כמה ריחמתיים

באותו הרגע שקבלתי מכתב מדגניה.

לעומתם רואים בחורים שמקבלים בשפע בכל טוב, חבילות וכספים. ואז

מתעורר הרגש ומחלקים את מה שיש בין כולם. אני מבקש שתכתבו

לי, זה כל כך טוב לקבל מכתב מהבית בזמן כזה. אילו ראיתם איך

האנשים נעשים כל כך טובים ומה קורן מפניהם ומתוכם באותה שעה.

הנה עכשיו הביאו לנו רשימה של שמות חברים נעדרים. יושבים

ומבטים ברשימה ושותקים. חברים המוכרים לנו אחד אחד. סלחו לי

שכתבתי זאת, זה בא במפתיע, כולם הפסיקו את השירה

שרר שקט, ידענו שנפלו חברים, לא את כולם הכרנו, וחשבנו

שהשמות לא מוכרים, אבל הועמדנו בפני העובדה: הלכו שלושה

חברים שלנו. אסיים בברכות שלום ולהתראות, ותענו מהר.

דב. ”

כשדב נהרג לא היו טלפונים. ההודעה הגיעה
באיתותי מורס מלהבות הבשן ועד קרית חיים.
דב נקבר בלהבות הבשן ללא נוכחות המשפחה.
רק לאחר המלחמה הגיעו לקברו שהיה צמוד
לשער הקיבוץ עם עוד לוחם. היום יש שם פינת
זיכרון. סירבנו להעביר את קברו לחיפה.

דב שיטוביץ כמעט בן 19 בנופלו

בשעה שהיינו מסיבים ליד המדורה, בלילות הארוכים, הדוממים
חיכינו לשמוע את דבריו, ציפינו לצחוקו שיקרע את הדממה. כזה
היה הנער. ברגע של מבוכה היה הוא מוציאנו מן המבוך. איזו נאמנות
חשת במחיצתו, איזה תום בפניו האומרות רק טוב, ולכן היית חש
אליו אהבה אילמת. כן, אהבתיו: משום מסירותו, משום האדם שבו.
היית משכים עם שחר, והנה הנער כבר בחצר, וזוג הבהמות
רתום. בשעת ארוחת-הבוקר בשדה הנער נעלם, אבל היה תמיד חוזר
עם אשכול הבגנות המצהיבות. עם תום שעות העבודה, היה שב
לאוהל ועל שכמו שק פירות וה-"הכינות לי?" של דובצ'ה היה מרמז
לי על הקפה; — כי רגיל היה בשובו למצוא את המשקה החם מעלה

הבל ריחני. (את הסוכר היה הוא הממציא — סמוך עליו...).
עולה בזכרוני אחת השיחות שהטביעה את חותמה על ההכשרה:
דובצ'ה ביקש את רשות הדיבור. הוא קם ואומר לאיטו: "הסליק חשוב
יותר מהנסיעה לכינוס". היה עליו עם בוקר לצאת לכינוס, ואותו
לילה לחפור "סליק". והוא בחר לחפור את הסליק.

ואחר כך: המסעות. — הגבעה לפניך, והוא כבר למעלה; תעלת-
מים מפרידה, והנער כבר בעבר השני. לא רבים ידעו את דובצ'ה
האמיתי, כי רק בבדידות יכולת לחוש את המתרחש בפנים.
צלילי מפוחית, רע שר, לב הומה, לילות שמירה בבריכות הדגים,
דהירות בשדות על סוסת השמירה. זו היא מסגרת התמונה, אלה הם
הזכרונות החיים על חבר שאיננו...

אחי הגדול דוב.

(נכתב בשנת 1994)

הייתי בן 14, לפני 46 שנים ביום אביב ריחני של חודש אפריל, כאשר אחי הגדול דוב, נספה בקרבות מלחמת תש"ח. אחי הגדול דוב, לימד אותי לרכב על אופניים, לדהור במורדות הדיונות אחרי הגשם, לחתור במשוטים, להתגנב לרכבת ולזנק ממנה בשעת הנסיעה אל ערמות החצץ והזיפזיף שבצדי המסילה, אחי לימד אותי לדכא את הפחד, בין הדוכנים של השוק הערבי בעיר התחתית של חיפה.

יחד דילגנו על הבלטות של המדרכות בחיפה, "בלי לדרוך על הקווים" יחד נכנסנו לנמל חיפה בהתגנבות יחידים. אחי הגדול לימד אותי לשחות, לעבור את הגלים בים סוער, לשחות אל המצופים של חברת הנפט. יחד הלכנו לדוג בנחל הקישון, אחי לימד אותי איך תופסים "ארי-נמל" ואיך מחליקים מן העץ בלי לקרוע את הבגדים. עם אחי דוב הייתי רותם את הפרדות לעגלה ויוצא לשדה לקצור את המספוא בחרמש, "לבנות" את ערמת החציר על הפלטפורמה.

אחי דוב לימד אותי הכל, היום שאני כבר גדול, בן 60, אחי דוב נשאר נער נצחי שטרם מלאו לו 19 שנים.....

גייזי שביט,

נחל-עוז, 22.4.1994

ליד הקבר של דוביק

הצעת חוק הענקת אזרחות כבוד לחללי מלחמת הקוממיות,

התש"ע-2010

"חוק זה מטרתו לקבוע הענקת אזרחות כבוד של מדינת ישראל לחללי מלחמת הקוממיות, גיבורי ישראל אשר חירפו נפשם בקרב על המולדת ונפלו בו בטרם הוקמה מדינת ישראל או בימיה הראשונים, אך לא זכו לקבל אזרחות ישראלית.

הגדרות

"חלל מלחמת הקוממיות" – הוא כל אחד מאלה:

1. מי ששירת בתקופה הקובעת בצבא ההגנה לישראל, בארגוני ההגנה, אצ"ל, לח"י או בשירות אחר ששר הביטחון הכריז עליו בהכרזה שפורסמה ברשומות כשירות צבאי לעניין חוק זה, ונפל במילוי תפקידו בתקופה האמורה.

2. מי שנוהג בתקופה הקובעת בארץ ישראל מפעולות איבה של כוחות צבאיים או צבאיים למחצה או בלתי סדירים של מדינה עוינת נגד העם היהודי, מפעולות איבה של ארגון עוין או מפעולות איבה שבוצעו תוך סיוע לאחד מאלה, בשליחותם או מטעמם או על מנת לקדם מטרותיהם, ושר הפנים הכריז עליהן כפעולות

הענקת אזרחות כבוד.

שר הפנים בהמלצת שר הביטחון יעניק אזרחות כבוד של מדינת ישראל לחלל מלחמת הקוממיות שלא הוענקה לו אזרחות ישראלית. שר הפנים יפרסם ברשומות את שמות חללי מלחמת הקוממיות שהוענקה להם אזרחות כבוד לפי חוק זה.

ביצוע ותקנות

שר הפנים ממונה על ביצוע חוק זה, והוא רשאי באישור ועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת להתקין תקנות לביצועו, לרבות לעניין סדרי הענקת אזרחות הכבוד של חלל מלחמת הקוממיות לקרובי משפחתו. תקנות ראשונות לפי סעיף קטן (א) יובאו לאישור ועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת בתוך שלושה חודשים מיום תחילתו של חוק זה.

משרד הפנים

רשות האוכלוסין
וההגירה

"למען ידעו דור אחרון בנים ילדו, יקמו ויספרו לבניהם"
(תהלים פרק ע"ח פסוק ו')

תעודת אזרחות כבוד לחלל מלחמת הקוממיות

מוענקת בזאת ל דב שייטוביץ

מספר אזרחות כבוד 930491

לאות על גבורתו/ה ולהנצחת שמו/ה לעדי עד

אליהו ישי

ח"כ אליהו ישי
סגן ראש הממשלה
ושר הפנים

מתוך לשון החוק:

"אזרחות כבוד של מדינת ישראל מוענקת לחללי מלחמת הקוממיות, גיבורי ישראל, אשר חירפו נפשם בקרב על המולדת ונפלו בו בטרם הוקמה מדינת ישראל או בימיה הראשונים, אך לא זכו לקבל אזרחות ישראלית".

ליד הקבר של דוביק

דב שיטוביץ כמעט בן 19 בנופלו

קיבוץ להבות הבשן - טקס יום הזכרון לנופלים במלחמות

ונזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בינינו לפרוח

תשע"ב 2012

24/04/2012

דב שיטוביץ

1929 - 1948

**איש הפלמ"ח
נפל בקרבות על הגנת
קיבוץ להבות הבשן**

• לגייזי ויעל היקרים,

המפגש איתכם היה מרגש מאוד.

שיעור היסטוריה בטון הכי אישי, קרוב ומרתק.
הסיפורים שחקוקים אצלך, גייזי, כאילו היו אתמול
ולא לפני 60 שנה. הבטחנו לכם שנתאמץ וננסה
להנציח את דב בצורה הכי טובה, מדויקת
ובעיקר אישית שתוכלו להעביר הלאה לילדים
ולנכדים.

מקווים שהצלחנו במשימה.

שלכם

רונה צביבך

והתלמידים דניאל מנור וצליל אלקובי